Una festa a Roma

Personatges

Aquesta història s'ha de poder explicar amb set intèrprets:

Romina, 76 anys
Guillem, 35-40 anys
Juli, 70-75 anys
Lara, 35 anys
Josepa, 75 anys
Jeroni, 75 anys
Infermer, 40 anys

Altres personatges:

Doctora, 40 anys
Mecànic, 50 anys
Ferran de Cal Potes, 75 anys
Capellà, 70 anys
Antonieta, 10 anys
Amics de la infantesa, 10 anys
Professora de memòria, 30 anys
Director de la coral, 35 anys
Actor, 40 anys
Infermer, 40 anys

Primera part
Qui ets

[1]

Casa de la Romina. *Les parets són plenes de dibuixos i fotografies de la* Romina *de jove i de la seva família. També hi ha dates en vermell, arbres genealògics, retrats amb amigues, retalls de diaris, portades de llibres, pòsters de pel·lícules, imatges de monuments històrics. El* Guillem *grava amb la càmera del telèfon, fa el recorregut de les parets i finalment planta el telèfon en un trípode.*

Guillem: I llavors et vaig fer un primer pla perquè sortissis guapíssima.

Romina: No t'acostis massa, eh…

Guillem: Va…

Romina: Que surto lletja i no trobaré pretendent…

Guillem: Ja saps per què ho vam fer, oi?

Romina: Sí… Ho vaig fer per tu…

Guillem *(li col·loca el micro)*: Sembles una reina, mama. Es nota que avui has anat a la pelu. A veure, prova el micro. Digues alguna cosa.

Romina: Què vols que digui?

Guillem: No ho sé… Recita un poema de quan eres petita.

ROMINA: «El nen és petit, / i mig adormit, / la mare se'l mira. / I junt en el bressol, / no el deixa mai sol, / joiosa hi sospira.»
GUILLEM: Perfecte. Comencem, d'acord?
ROMINA: Sí.
GUILLEM: Com et dius?
ROMINA: Això m'has de preguntar? Romina… Romina Duch.
GUILLEM: I jo?
ROMINA: Guillem, per favor.
GUILLEM: Quants anys tens ara?
ROMINA *(rumia)*: Setanta… setanta i molts.
GUILLEM: Sí. Molts, però recordes quants?
ROMINA: Ara mateix…
GUILLEM: Setanta-sis, mama.
ROMINA: Setanta-sis. A mi m'agrada mirar els anys al revés. Posem seixanta-set.
GUILLEM: Quin és el teu plat preferit?
ROMINA *(després d'una petita pausa)*: L'ensaladilla russa.
GUILLEM: Bonníssima. Aquesta que ve és complicada, eh… A veure… Qui és avui el papa de Roma?
ROMINA: Ui… aquesta… espera… un moment… Joan… Joan Pau…
GUILLEM: T'ajudo?
ROMINA: No, no… Aquest el sé…, és aquest… de fa poc…

Pausa. La ROMINA *pensa.*

GUILLEM: Comença per…
ROMINA: Francesc?
GUILLEM: Quasi… Te'l dic? Lleó…
ROMINA: No ho sé…
GUILLEM: Lleó XIV.
ROMINA: Però de tot això què en faràs?

GUILLEM: No ho sé… res…
ROMINA: O sigui que estem perdent el temps.
GUILLEM: És perquè quedi constància del que has viscut. Per tenir un record.
ROMINA: Ves…
GUILLEM: Què?
ROMINA: A mi m'agrada més quan m'ho expliques tu.

Entra la DOCTORA*, la* ROMINA *la veu.*

GUILLEM: Gravo perquè potser arribarà un dia…
ROMINA: Un dia, que què?
GUILLEM: Res… que voldrem mirar-ho.
ROMINA: I per on comencem?

La DOCTORA *revisa els papers i la* ROMINA *la mira fixament.*

ROMINA: Millor que no comencem amb les males notícies.

[2]

Una consulta. La DOCTORA *seu davant dels resultats, llegeix.*

La ROMINA *i el* GUILLEM *es miren, impacients.*

Després, una petita pausa.

DOCTORA: Doncs ja tenim els resultats, Romina.
ROMINA: Han sortit bé?
DOCTORA: Les anàlisis de sang, bé…, el colesterol, l'anèmia… tot això perfecte… aquests resultats d'aquí… també… Veig que ha sortit tot bé. Excepte un indicador…

La Romina *i el* Guillem *es tornen a mirar.*

Guillem: Quin?
Doctora: Un d'important.
Guillem: …
Doctora: Romina… pel que diuen els informes hi ha un cert deteriorament cognitiu.
Romina: És greu?
Doctora: És petit, de moment. Encara no és gaire sever. Però tens tots els símptomes.
Romina: Tots els símptomes de…?
Guillem: Encara no estàvem preparats per fer servir la paraula, mama.
Romina: Quina paraula?
Doctora: És com si tinguessis febre, mal de coll, fred… però encara no tinguessis la grip.
Romina: Però la tinc?
Doctora: No, encara no.
Romina: La grip?
Doctora: Perquè ho entenguis: és com si t'haguessin convidat a una festa a Roma. I tu hi aniràs. Hi acabaràs anant, Romina, però nosaltres farem tot el possible perquè hi vagis a peu, que no agafis un vol directe.
Guillem: Podria haver dit alzheimer, oi, mama, i l'hauríem entès a la primera?
Romina: Jo ho vaig trobar molt poètic.
Guillem: Sí, això sí. Però crec que llavors no ho vas entendre.
Romina: Una festa a Roma… M'encanta Itàlia.
Doctora: …
Romina: I té cura «això»?
Doctora: Hi ha molta recerca, es van fent avenços. Però encara no. No té cura. Potser per a les properes generacions sí.
Romina: Ja…

DOCTORA: Per això, nosaltres et proposem entrar en un estudi, és un programa experimental. Hauries de passar un seguit de proves per saber que no tens problemes de salut que ho contraindiquin, però crec que serà un formalisme, perquè…/

GUILLEM: I en què consistiria el programa?

DOCTORA: En aquests estudis el pacient està molt controlat. Té revisions mensuals, ressonàncies magnètiques, suport amb psicòlegs. Tindreu atenció per urgències les vint-i-quatre hores i, evidentment, li administrem un medicament… o no.

GUILLEM: O no?

DOCTORA: En això consisteix l'estudi. En valorar els diferents processos de regeneració o deteriorament amb el medicament i sense. Per saber-ne l'evolució, esclar.

GUILLEM: I nosaltres ho sabrem?

DOCTORA: No. No ho sabré ni jo. A partir d'aquí veurem com evoluciona.

ROMINA: Una festa a Roma.

DOCTORA: Exacte.

ROMINA: Roma és una ciutat preciosa.

DOCTORA: Sí.

ROMINA: Itàlia és un país meravellós.

DOCTORA: …

ROMINA: A mi m'encanta la música italiana. La pizza. I la lasanya. Els italians em costen més…

GUILLEM: Hi ha alguna rutina que a partir d'ara haurem de canviar?

ROMINA: I el Marcello Mastroianni, què? T'enamora.

DOCTORA: Alguns hàbits, sí. De moment, pocs.

ROMINA: I Albano i Romina, quina parella, tu. M'encanten les seves cançons.

DOCTORA: Ha de caminar, fer vida social, menjar bé, sortir amb els amics i classes de memòria.

ROMINA: I conduir?

GUILLEM: Mama…
ROMINA: Què? No l'hi puc preguntar? Puc conduir?
DOCTORA: Bé…
GUILLEM *(a la* DOCTORA*)*: És que… la mare era taxista. S'estima més el cotxe que el seu propi fill.
ROMINA: És que el cotxe el puc canviar al cap d'uns anys i el fill no.
DOCTORA: És millor que no condueixis, Romina.
ROMINA: Però a veure…
GUILLEM: Però ni a veure ni res.
ROMINA: He tingut cap accident, jo?
GUILLEM: No…
ROMINA: Tu vas insegur quan vas amb mi?
GUILLEM: No…
DOCTORA: Ara és millor que condueixi el Guillem, Romina.
ROMINA: Ah! Digue-l'hi… Digue-li que no tens carnet.
GUILLEM: Ja l'hi has dit tu, mama.
ROMINA: Què li sembla?
DOCTORA: Més ecològic.
ROMINA: Ecològic? I uns collons. Això de l'ecologisme s'ho han inventat per quedar bé. Un cotxe elèctric contamina més que un de benzina, ho sabia, això, doctora? És un gandul, això és el que passa. Ah no, espera, espera… aquesta és bona, com ho dius, tu? «No tinc carnet de conduir perquè havia de matar la mare.»
GUILLEM: Exacte.
ROMINA: Doncs aquí em tens: mig morta, però resistint. Tot això són excuses que s'inventa ell mateix per no dir que és un gandul. És que són una generació de vidre. De tot es queixen i no foten res.
GUILLEM: Anirem en taxi, mama. En un altre taxi, no amb el teu. I ja està i no passa res i anirem la mar de bé, i no ens haurem d'amoïnar pel pàrquing.

ROMINA: A mi no m'amoïna.
DOCTORA: Us dono hora per a les proves?
GUILLEM *(a la* ROMINA*)*: I què havíem de dir? Vam dir que sí.
ROMINA: Que sí.

La DOCTORA *surt.*

Sentim un anunci pels altaveus.

GUILLEM: I ho vas fer molt bé.
ROMINA: Sí? Gràcies. Vam poder entrar a l'estudi?
GUILLEM: I tant! Al principi et va costar una mica adaptar-t'hi.
ROMINA: Per què?
GUILLEM: Les ressonàncies magnètiques et deixaven feta pols. Et tancaven allà dins durant molta estona i…
ROMINA: I em van donar la pastilla bona o aigua amb sucre?
GUILLEM: No ho vam saber mai. Encara que jo crec que la pastilla bona, perquè, per sort, tot va anar més lent.
ROMINA: Però per què vam anar a veure la doctora?

Sentim l'anar i venir d'un aeroport.

Apareixen viatgers amb maletes i presses.

[3]

L'aeroport.

GUILLEM: Perquè el primer avís va ser uns mesos abans.
ROMINA: Mesos?
GUILLEM: Vaig pensar que estaves despistada.